

Arrest

nr. 65 103 van 26 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn en Qamile DAUTI, die verklaart van Kosovaarse en Macedonische nationaliteit te zijn, op 3 juni 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die loco advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 24 januari 2011 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard. X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 31 januari 2011 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op respectievelijk op 15 en 24 februari 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op 23 maart 2011 en op 19 april 2011.

1.3. Op 2 mei 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 3 mei 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

Ten aanzien van S. B.:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Macedonische nationaliteit te bezitten en Albanees van origine te zijn. U zou uw vrouw Q.(...) D.(...) (O.V. 6756414) hebben leren kennen toen ze tijdens de oorlog in Kosovo gevlucht was naar uw dorp in Macedonië. In 1997-1998 zouden jullie getrouwd zijn en uw vrouw zou bij u en uw familie gebleven zijn in uw dorp, Runica. Uw vrouw zou, net zoals u, getraumatiseerd zijn door de oorlogen die ze heeft meegemaakt. Toen uw vrouw op een dag alleen was met uw vader, zou uw vader vuile woorden tegen haar hebben gezegd. Een aantal dagen later zou uw vrouw naar het huis van haar ouders in Kosovo zijn gevlucht en wat later zou u de kinderen naar daar hebben gebracht. Twee maanden nadien zou zij naar België zijn vertrokken. Pas toen u in België aankwam zou uw vrouw u hebben ingelicht over wat er was gebeurd. Uw familie zou ook in een bloedwraak verwickeld zijn, omdat uw broer getrouwd zou zijn met een meisje zonder de toestemming van haar vader. U zou op 22 januari 2011 vanuit Kumanovo, Macedonië zijn vertrokken en op 31 januari 2011 in België zijn aangekomen. U diende uw asielaanvraag in op 31 januari 2011.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende originele documenten voor: uw Macedonische identiteitskaart dd. 4 december 2010, uw internationaal paspoort dd. 29 januari 2008 en uw rijbewijs dd. 24 maart 2005.

B. Motivering

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat u uw asielaanvraag steunt op de motieven die door uw echtgenote werden aangebracht. Aangezien inzake haar asielaanvraag een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, kan er ook aan uw asielaanvraag geen gunstig gevolg worden gegeven. Er zijn geen elementen voorhanden waarom u dient te vrezen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bij een eventuele terugkeer naar uw land.

De beslissing van uw vrouw luidt als volgt:

“Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat u en uw partner in de loop van het gehoor tegenstrijdige verklaringen afleggen over de laatste twee maanden van jullie verblijf in Macedonië en/of Kosovo. U verklaart immers dat u na het incident met uw schoonvader naar Kosovo zou zijn gevlucht en u daar twee maanden zonder uw echtgenoot zou hebben verbleven. U verklaart uitdrukkelijk dat uw echtgenoot u niet is achternagekomen naar Kosovo, maar rechtstreeks vanuit Macedonië naar België is gevlucht (gehoorverslag 1 CGVS, p. 13). Dit herhaalt u nog eens later tijdens uw gehoor wanneer u nogmaals stelt dat u uw echtgenoot na uw vlucht naar Kosovo niet meer hebt gezien en dat u in de twee maanden dat u in Kosovo zou hebben verbleven enkel telefonisch contact zou hebben gehad (gehoorverslag 1 CGVS, p. 16-17). Uw partner verklaart eveneens na uw vertrek naar Kosovo gedurende twee maanden geen contact meer met u te hebben gehad (gehoorverslag 1 CGVS partner, p.10). Zowel u als uw partner verklaren echter ook samen uw geboorteakte in Kosovo te hebben afgehaald (gehoorverslag CGVS, p. 9 en gehoorverslag 1 CGVS partner, p. 11). Deze akte dateert echter van 5 januari 2011 en dus van de periode dat u elkaar niet meer zou hebben gezien. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelt u dan weer plots dat u op 5 januari 2011 reeds in België zou zijn geweest, wat niet klopt met de feiten. U kunt dan ook verder geen aannemelijke verklaring geven voor deze tegenstrijdigheid in uw verhaal (gehoorverslag 1 CGVS, p. 17). Uw partner stelt dat hij niet meer weet wanneer hij deze akte zou zijn gaan halen. Wanneer hij later geconfronteerd wordt met de datum en de tegenstrijdigheid stelt hij, in tegenstelling tot eerdere verklaringen, dat hij u nog zou gezien hebben om deze akte in Kosovo te gaan halen (gehoorverslag 1 CGVS partner, p. 12). Dergelijke ongerijmdheid doet twijfels rijzen bij de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Wat betreft het concrete vluchtelement zelf – uw schoonvader zou op één bepaald ogenblik ‘vuile woorden’ tegen u hebben gebruikt (gehoorverslag 1 CGVS, p. 12) – kan opgemerkt worden dat dit feit niet als zwaarwichtig genoeg kan bestempeld worden om gecatalogeerd te worden als gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of in de definitie van subsidiaire

bescherming. Het incident zelf situeert zich in de familiale sfeer en ressorteert als dusdanig niet onder de Vluchtelingenconventie. Er dient bovendien ook opgemerkt te worden dat dergelijk incident zich in het verleden nooit eerder had voorgedaan (gehoorverslag 1 CGVS, p. 12 en gehoorverslag 1 CGVS partner, p. 5) en dat u achteraf geen bescherming zocht bij de autoriteiten (gehoorverslag 2 CGVS, p. 3). Dat dit incident herinneringen naar boven bracht uit de tijd van de oorlog en het trauma versterkte dat u sinds die tijd had, doet niets af aan bovenvermelde vaststelling. Er dient trouwens te worden gesteld dat de oorlogen in Kosovo en Macedonië en meer in het bijzonder uw behandeling en mishandeling door de Serviërs en Macedoniërs aan de basis liggen van de door u aangehaalde psychische problemen. Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat u meer dan tien jaar na het einde van deze conflicten nog vreest voor een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of dat uw vertrek is ingegeven door bedoelde vrees (gehoorverslag 1 CGVS, p. 16).

Naast het reeds vermelde incident met uw schoonvader vormen deze oorlogstrauma's het hoofdmotief om naar België te vluchten (gehoorverslag 1 CGVS, p. 16). Uit uw verklaringen blijkt nergens dat u voor uw psychische problemen professionele hulp zou hebben gezocht in Macedonië en/of Kosovo (gehoorverslag 1 CGVS, p. 15-16). Uw verklaring dat u zelfs nooit heeft geïnformeerd of er professionele hulp voorhanden is Macedonië en/of Kosovo en dat u dus niet weet of deze er zijn (gehoorverslag 1 CGVS, p.15), doet afbreuk aan de ernst van uw problemen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en dewelke bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt immers dat er in Macedonië en/of Kosovo wel degelijk professionele hulp voorhanden is. Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat een persoon met psychische problemen eerst hulp zoekt in eigen land en daar in behandeling gaat en pas indien deze behandeling niet effectief zou zijn zich zou wenden voor medische hulp in het buitenland. In dit opzicht dient bovendien te worden vastgesteld dat u sinds uw aankomst in België geen hulp hebt gezocht voor de behandeling van uw trauma's, wat verder de ernst van uw problemen ondermijnt (gehoorverslag 2 CGVS, p. 3).

De documenten die u voorlegt in het kader van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteitskaart en uw geboorteakte bevestigen enkel uw identiteit en nationaliteit, dewelke hier niet in vraag worden gesteld."

Als tweede reden van vertrek haalt u de bloedwraak aan waarin uw familie verwickeld is sinds uw broer met een meisje, A.(...), trouwde zonder de toestemming van haar vader (gehoorverslag 1 CGVS, p. 13-14 en gehoorverslag 2 CGVS, p. 3). In dit licht dient te worden opgemerkt dat u zelf verklaart nog nooit persoonlijk iets te hebben ondervonden van deze bloedwraak en dat dit probleem in de verklaringen van uw vrouw nergens ter sprake is gekomen. Ook u bracht dit probleem pas ter sprake op het einde van het gehoor (gehoorverslag 1 CGVS, p. 13). Hoe dan ook dient in dit verband gewezen te worden op het feit dat uw broer J.(...) B.(...) (O.V. 6592883) en zijn vrouw A.(...) B.(...) (O.V. 6592883) op 9 maart 2010 asiel hebben aangevraagd in België, onder andere omwille van dit inter-familiale conflict, en dat inzake hun asielaanvraag een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen. Bijgevolg kan er ook aan uw asielaanvraag op basis van deze feiten verder geen gunstig gevolg worden gegeven.

Ten slotte haalt u ook aan trauma's te hebben opgelopen tijdens de oorlog (gehoorverslag 1 CGVS, p. 11 en 14 en gehoorverslag 2 CGVS, p. 3-4). Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat u voldoende gezocht hebt naar een adequate behandeling hiervoor. U zou slecht één enkele huisarts hebben geraadpleegd die u medicatie zou hebben voorgeschreven die u niet verder hielp. Verder hebt u niet gezocht naar een specialist of andere medicatie en geeft u zelf toe dat dit misschien wel beter zou zijn geweest (gehoorverslag 2 CGVS, p. 4).

De documenten die u voorlegt in het kader van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteitskaart, internationaal paspoort en rijbewijs bevestigen enkel uw identiteit en nationaliteit, die hier niet in vraag worden gesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Ten aanzien van Q. D.:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Kosovaarse en de Macedonische nationaliteit te bezitten en Albanees van origine te zijn. Tijdens de oorlog zou u met uw familie Kosovo hebben verlaten en naar Macedonië zijn vertrokken. Tijdens de oorlog zou u verschillende traumatische gebeurtenissen hebben meegemaakt. Zo zou u drie dagen en drie nachten lang in een bos aan de grens met Kosovo door de Serviërs zijn mishandeld. In Macedonië zouden ze uw huis in brand hebben gestoken en geprobeerd hebben uw

zoon te vermoorden. U zou trauma's hebben overgehouden aan wat u tijdens de oorlog is overkomen. Tijdens de oorlog zou u uw man S.(...) B.(...) (O.V. 6756414) hebben leren kennen en met hem zijn getrouwd. U zou dan bij uw schoonfamilie in Runica, Macedonië zijn gebleven. Op een dag zou uw schoonvader u uitgescholden hebben waardoor uw trauma's opnieuw naar boven kwamen en u angstig werd. U zou daarop naar de burens zijn gevlucht en daar zijn gebleven tot uw man en kinderen thuiskwamen. Een paar dagen later zou u vertrokken zijn naar uw familie in Kosovo. Vier à vijf dagen later zouden uw kinderen zijn achtergekomen naar Kosovo en na twee maanden in Kosovo te hebben verbleven zou u naar België zijn vertrokken. U zou uw man pas in België voor het eerst keer hebben teruggezien en alles hebben verteld. U zou in januari 2011 vanuit Gijlani zijn vertrokken en op 24 januari 2011 diende u in België uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende originele documenten voor: uw Kosovaarse identiteitskaart dd. 19 juni 2001 en vervallen op 19 juni 2006 en uw originele geboorteakte dd. 5 januari 2011.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst dient er te worden vastgesteld dat u en uw partner in de loop van het gehoor tegenstrijdige verklaringen afleggen over de laatste twee maanden van jullie verblijf in Macedonië en/of Kosovo. U verklaart immers dat u na het incident met uw schoonvader naar Kosovo zou zijn gevlucht en u daar 1 twee maanden zonder uw echtgenoot zou hebben verbleven. U verklaart uitdrukkelijk dat uw echtgenoot u niet is achternagekomen naar Kosovo, maar rechtstreeks vanuit Macedonië naar België is gevlucht (gehoorverslag 1 CGVS, p. 13). Dit herhaalt u nog eens later tijdens uw gehoor wanneer u nogmaals stelt dat u uw echtgenoot na uw vlucht naar Kosovo niet meer hebt gezien en dat u in de twee maanden dat u in Kosovo zou hebben verbleven enkel telefonisch contact zou hebben gehad (gehoorverslag 1 CGVS, p. 16-17). Uw partner verklaart eveneens na uw vertrek naar Kosovo gedurende twee maanden geen contact meer met u te hebben gehad (gehoorverslag 1 CGVS partner, p.10). Zowel u als uw partner verklaren echter ook samen uw geboorteakte in Kosovo te hebben afgehaald (gehoorverslag CGVS, p. 9 en gehoorverslag 1 CGVS partner, p. 11). Deze akte dateert echter van 5 januari 2011 en dus van de periode dat u elkaar niet meer zou hebben gezien. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, stelt u dan weer plots dat u op 5 januari 2011 reeds in België zou zijn geweest, wat niet klopt met de feiten. U kunt dan ook verder geen aannemelijke verklaring geven voor deze tegenstrijdigheid in uw verhaal (gehoorverslag 1 CGVS, p. 17). Uw partner stelt dat hij niet meer weet wanneer hij deze akte zou zijn gaan halen. Wanneer hij later geconfronteerd wordt met de datum en de tegenstrijdigheid stelt hij, in tegenstelling tot eerdere verklaringen, dat hij u nog zou gezien hebben om deze akte in Kosovo te gaan halen (gehoorverslag 1 CGVS partner, p. 12). Dergelijke ongerijmdheid doet twijfels rijzen bij de algehele geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Wat betreft het concrete vluchtelement zelf – uw schoonvader zou op één bepaald ogenblik 'vuile woorden' tegen u hebben gebruikt (gehoorverslag 1 CGVS, p. 12) – kan opgemerkt worden dat dit feit niet als zwaarwichtig genoeg kan bestempeld worden om gecatalogeerd te worden als gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of in de definitie van subsidiaire bescherming. Het incident zelf situeert zich in de familiale sfeer en ressorteert als dusdanig niet onder de Vluchtelingenconventie. Er dient bovendien ook opgemerkt te worden dat dergelijk incident zich in het verleden nooit eerder had voorgedaan (gehoorverslag 1 CGVS, p. 12 en gehoorverslag 1 CGVS partner, p. 5) en dat u achteraf geen bescherming zocht bij de autoriteiten (gehoorverslag 2 CGVS, p. 3). Dat dit incident herinneringen naar boven bracht uit de tijd van de oorlog en het trauma versterkte dat u sinds die tijd had, doet niets af aan bovenvermelde vaststelling. Er dient trouwens te worden gesteld dat de oorlogen in Kosovo en Macedonië en meer in het bijzonder uw behandeling en mishandeling door de Serviërs en Macedoniërs aan de basis liggen van de door u aangehaalde psychische problemen. Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat u meer dan tien jaar na het einde van deze conflicten nog vreest voor een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of dat uw vertrek is ingegeven door bedoelde vrees (gehoorverslag 1 CGVS, p. 16).

Naast het reeds vermelde incident met uw schoonvader vormen deze oorlogstrauma's het hoofdmotief om naar België te vluchten (gehoorverslag 1 CGVS, p. 16). Uit uw verklaringen blijkt nergens dat u voor uw psychische problemen professionele hulp zou hebben gezocht in Macedonië en/of Kosovo (gehoorverslag 1 CGVS, p. 15-16). Uw verklaring dat u zelfs nooit heeft geïnformeerd of er professionele hulp voorhanden is Macedonië en/of Kosovo en dat u dus niet weet of deze er zijn (gehoorverslag 1 CGVS, p.15), doet afbreuk aan de ernst van uw problemen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en dewelke bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt immers dat er in Macedonië en/of Kosovo wel degelijk professionele hulp voorhanden is. Er kan redelijkerwijze worden

verwacht dat een persoon met psychische problemen eerst hulp zoekt in eigen land en daar in behandeling gaat en pas indien deze behandeling niet effectief zou zijn zich zou wenden voor medische hulp in het buitenland. In dit opzicht dient bovendien te worden vastgesteld dat u sinds uw aankomst in België geen hulp hebt gezocht voor de behandeling van uw trauma's, wat verder de ernst van uw problemen ondermijnt (gehoorverslag 2 CGVS, p. 3).

De documenten die u voorlegt in het kader van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteitskaart en uw geboorteakte bevestigen enkel uw identiteit en nationaliteit, dewelke hier niet in vraag worden gesteld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u zwanger bent."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen en van de artikelen 48/3 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voeren verzoekers aan dat de enige tegenstrijdigheid in hun verklaringen verzoeksters geboorteakte van 5 januari 2011 betreft. Zij stellen samen naar de gemeente te zijn geweest om de geboorteakte te verkrijgen. Zij konden echter niet lang samen blijven omdat hun beide families hiervan niet op de hoogte waren en zij hebben op dat ogenblik dan ook niet echt tijd gehad om over hun toekomstige plannen te spreken, aldus verzoekers. Zij benadrukken dat verzoeker tijdens zijn gehoor verward was en hij zijn geestesgesteldheid als volgt heeft uitgelegd: *"Ik kwam daar gewoon niet op. Het is zoals een website die niet opengaat omdat er teveel cookies zijn. Zo is mijn hoofd."* Verzoekers menen dan ook dat de enige tegenstrijdigheid die naar voren werd gebracht niet van die aard is om de geloofwaardigheid van hun asielrelaas te ondermijnen.

Waar in de bestreden beslissingen wordt gesteld dat het feit dat verzoeksters schoonvader tegen haar "vuile woorden" heeft gebruikt, niet als zwaarwichtig genoeg kan bestempeld worden om gecatalogeerd te worden als gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, voeren verzoekers onder verwijzing naar de UNHCR "Guide des procédures" aan dat hun asielaanvraag diende te worden beoordeeld ten aanzien van de huidige situatie in Macedonië en in Kosovo, wat niet is gebeurd. Zij verwijzen in dit verband naar een rapport van het 'International Committee of the Red Cross' van mei 2011, waarin verwezen wordt naar de etnische spanningen, de fragiele veiligheidssituatie, de politieke instabiliteit en de groeiende armoede in Kosovo. Tevens verwijzen zij naar een rapport van het 'United States Department of State' van 8 april 2011, waaruit blijkt dat spanningen tussen etnische Macedoniërs en etnische Albanezen gevolgen blijven hebben op het vlak van onderwijs, tewerkstelling en politieke participatie in Macedonië. Deze conflictsituatie heeft zware gevolgen op de medische toestand van verzoekster, die nog steeds getraumatiseerd is door de oorlog, aldus verzoekers.

Wat betreft de bloedwraak waarin verzoekers familie verwickeld is sinds zijn broer een meisje trouwde zonder de toestemming van haar vader, voeren verzoekers aan dat in de bestreden beslissingen de vrees voor vervolging vanuit dit standpunt amper werd geanalyseerd en enkel wordt verwezen naar de weigeringsbeslissing die genomen werd ten aanzien van verzoekers broer en diens echtgenote.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/4 en 48/5 van de vreemdelingenwet, poneren verzoekers dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico lopen op ernstige schade, met name de doodstraf of de uitvoering ervan, ofwel mensonterende en vernederende behandelingen of straffen.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3. Vooreerst benadrukt de Raad dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). De Raad stelt vast dat verzoekers de schending van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet

aanvoeren, doch niet de minste toelichting geven op welke wijze zij dit artikel geschonden achten zodat dit onderdeel van het eerste en tweede middel niet ontvankelijk is.

2.4. Blijkens de bestreden beslissingen wordt verzoekers hun asielaanvraag geweigerd omdat (i) zij tegenstrijdige verklaringen afleggen over de laatste twee maanden van hun verblijf in Macedonië en/of Kosovo, (ii) het concrete vluchtelement zelf – met name dat verzoeksters schoonvader op één bepaald moment “vuile woorden” tegen haar zou hebben gebruikt – niet als zwaarwichtig genoeg kan bestempeld worden om gecatalogeerd te worden als gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of in de definitie van subsidiaire bescherming; het incident zelf situeert in de familiale sfeer en als dusdanig niet ressorteert onder de vluchtelingenconventie; dergelijk incident zich in het verleden nooit eerder had voorgedaan en zij achteraf geen bescherming zocht bij de autoriteiten en het feit dat dit incident herinneringen naar boven bracht uit de tijd van de oorlog en het trauma versterkte dat zij sinds die tijd had, niets afdoet aan deze vaststellingen, (iii) verzoeksters verklaring dat zij zelfs nooit heeft geïnformeerd of er voor de behandeling van haar oorlogstrauma's professionele hulp voorhanden is in Macedonië en/of Kosovo – terwijl uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er in Macedonië en/of Kosovo wel degelijk professionele hulp voorhanden is – afbreuk doet aan de ernst van haar problemen, temeer daar zij ook sinds haar aankomst in België geen hulp heeft gezocht voor de behandeling van haar trauma's en ook uit verzoekers verklaringen niet blijkt dat hij voldoende heeft gezocht naar een adequate behandeling voor de trauma's die hij heeft opgelopen tijdens de oorlog, (iv) wat betreft de bloedwraak waarin verzoekers familie verwickeld is sinds zijn broer een meisje trouwde zonder de toestemming van haar vader, dient te worden opgemerkt dat hij zelf verklaart nog nooit persoonlijk iets te hebben ondervonden van deze bloedwraak, het probleem in de verklaringen van zijn vrouw zelfs nergens ter sprake is gekomen en inzake de asielaanvraag van zijn broer en diens vrouw, die onder andere omwille van dit inter-familiale conflict asiel hebben aangevraagd in België, een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen zodat ook aan zijn asielaanvraag op basis van deze feiten geen gunstig gevolg kan worden gegeven en (v) de door hem voorgelegde documenten enkel hun identiteit en nationaliteit bevestigen, gegevens welke niet in vraag worden gesteld.

2.5.1. Daargelaten de in de bestreden beslissingen aangehaalde tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen, benadrukt de Raad dat om als vluchteling te worden erkend, de vreemdeling dient aan te tonen dat hij/zij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn/haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn/haar politieke overtuiging. Er kan slechts sprake zijn van vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag indien de ondergane of gevreesde feiten wegens hun aard of herhaald karakter voldoende ernstig zijn, ofwel omdat zij een ernstige inbreuk vormen op de mensenrechten, ofwel omdat zij de persoon die de inbreuk heeft ondergaan, alle gegevens van de zaak in aanmerking genomen, duidelijk beletten zijn/haar leven in het land van herkomst verder te zetten. Vervolging gaat dan wel meestal uit van de overheden van het land van herkomst, maar ook de feiten gepleegd door derden kunnen in aanmerking worden genomen indien ze bewust worden geduld door de autoriteiten of indien ze weigeren, dan wel niet bij machte zijn een afdoende bescherming te bieden.

2.5.2. Verzoekers maakten noch tijdens hun gehoren voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, noch in onderhavig verzoekschrift gewag van dergelijke daden van vervolging.

Immers, wat de rechtstreekse vluchtaanleiding betreft – namelijk het feit dat verzoeksters schoonvader haar eenmaal zou hebben uitgescholden en “vuile woorden” tegen haar zou hebben gebruikt, waardoor haar oorlogstrauma's opnieuw naar boven kwamen en zij angstig werd (gehoor CGVS dd.23/03/2011, p. 12) –, wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er correct op dat dit incident zich in de familiale sfeer situeert en als dusdanig niet ressorteert onder de vluchtelingenconventie. Dat dit incident herinneringen naar boven bracht uit de tijd van de oorlog en het trauma versterkte dat zij sinds die tijd had, doet hieraan geen afbreuk. Wat betreft deze oorlogstrauma's, stelt de commissaris-generaal immers terecht vast dat het gegeven dat verzoekster voor haar psychische problemen nooit professionele hulp heeft gezocht in Macedonië en/of Kosovo en dat zij zelfs nooit heeft geïnformeerd of er in Macedonië en/of Kosovo professionele hulp voorhanden is, afbreuk doet aan de ernst van haar problemen, temeer zij ook sinds haar aankomst in België geen hulp heeft gezocht voor de behandeling van haar trauma's (gehoor CGVS dd. 19/04/2011, p.3). De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift niet de minste poging ondernemen om de pertinente overwegingen dienaangaande in de

bestreden beslissingen ook maar enigszins te verklaren of te weerleggen. Zij beperken zich tot de stelling dat hun asielaanvraag diende te worden beoordeeld ten aanzien van de huidige situatie in Macedonië en Kosovo en dat de conflictsituatie aldaar zware gevolgen heeft op de medische toestand van verzoekster, die nog steeds getraumatiseerd is door de oorlog. Gelet op wat voorafgaat en de pertinente vaststellingen hieromtrent in de bestreden beslissingen, dient de ernst van de door verzoekster aangehaalde psychische problemen evenwel te worden gerelativeerd. Voorts benadrukt de Raad dat verzoekers niet kunnen volstaan met een loutere verwijzing naar algemene mensenrechtenrapporten, zonder deze te betrekken op hun persoonlijke situatie, om de individualisering van hun voorgehouden vrees aan te tonen en aannemelijk te maken dat zij in Macedonië dan wel Kosovo werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico dienen in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke. Immers, behoudens de problemen die zij tijdens de oorlog hebben meegemaakt, welke thans niet langer als actueel kunnen worden beschouwd, het incident met verzoeksters schoonvader dat bezwaarlijk als voldoende zwaarwichtig kan worden beschouwd om gewag te kunnen maken van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, en de bloedwraak waarin verzoekers familie verwickeld zou zijn – waarvoor verwezen wordt naar hetgeen volgt onder punt 2.5.3. – halen verzoekers geen problemen aan die zij zouden hebben ondervonden in Kosovo dan wel in Macedonië en die gerelateerd zijn aan de etnische spanningen die er zouden bestaan.

2.5.3. Voorts maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat zijn familie in een bloedwraak zou zijn verwickeld sinds zijn broer met een meisje, A., huwde zonder de toestemming van haar vader. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijst in dit verband terecht naar de negatieve beslissingen die getroffen werden ten aanzien van verzoekers broer en schoonzus, de personen rond wie de beweerde bloedwraak zou draaien. De lezing van de weigeringsbeslissing van 6 mei 2010 genomen in hoofde van verzoekers broer, beslissing welke als bijlage aan de verweernota van 20 juni 2011 wordt gevoegd, leert de Raad dat het conflict tussen verzoekers familie en schoonfamilie van zijn broer ver teruggaat in de tijd en ontstond nadat een lid van zijn familie door een lid van de schoonfamilie werd gedood dan wel verwond. De Raad benadrukt dat bloedwraak inhoudt dat leden van een familie/clan leden van een andere familie/clan naar het leven staan, door het stellen van daden van wraak overeenkomstig een klassieke, historische code (wet) van eer en gedrag. In casu zou dit betekenen dat verzoekers familie, de familie van het slachtoffer, wraak neemt op zijn schoonfamilie. Uit hoger genoemde beslissing blijkt echter dat verzoekers familie verzaakt heeft aan wraak en zich niet verzette tegen het huwelijk van verzoekers broer met A.. Verzoekers tonen bijgevolg geen gronde vrees voor bloedwraak aan.

In de mate verzoeker represailles vreest vanwege de schoonfamilie van zijn broer omwille van het huwelijk van zijn broer, beperkt hij zich overigens tot het uiten van blote beweringen en loutere speculaties van zijnentwege. Zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt immers uit verzoekers verklaringen dat hij persoonlijk nooit iets heeft ondervonden van "bloedwraak" (gehoor CGVS dd. 23/03/2011, p. 13). In acht genomen wat voorafgaat, en aangezien de door verzoeker aangehaalde vrees zijn oorsprong vindt in vervolgingsfeiten die zijn broer en schoonzus betreffen en inzake hun asielaanvraag, die onder andere gebaseerd was op ditzelfde inter-familiaal conflict, een weigeringsbeslissing werd genomen, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat in verzoekers hoofde een gelijklopende beslissing dient te worden genomen voor wat betreft dit aspect van zijn asielrelaas. Er kan derhalve niet worden volgehouden dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig zou hebben gehandeld bij de beoordeling van dit asielmotief. De vaststelling dat verzoeker dit aspect van zijn asielrelaas pas voor het eerst aanhaalde op het einde van zijn eerste gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en verzoekster hierover zelfs met geen woord rept, ondermijnt andermaal de door hen geschetste vrees in dit verband.

2.5.4. Tot slot stelt de Raad vast dat de motivering van de bestreden beslissing omtrent de trauma's die verzoeker zou hebben opgelopen tijdens de oorlog, niet wordt betwist, laat staan weerlegd zodat deze staande blijft en beschouwd wordt als zijnde hier hernomen.

Evenmin betwisten verzoekers de motivering van de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

2.6. Uit de verklaringen van verzoekers blijkt dat verzoeker de Macedonische nationaliteit heeft en dat verzoekster de Kosovaarse en de Macedonische nationaliteit heeft. Met toepassing van artikel 48/5, §1 van de vreemdelingenwet kan vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 uitgaan van of veroorzaakt worden door niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat noch de Staat, noch partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen, inclusief internationale organisaties, geen bescherming kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.

Artikel 48/5, §2 van voormelde wet bepaalt dat bescherming in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 in het algemeen wordt geboden wanneer de actoren, omschreven in het eerste lid, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift geen enkel argument aan dat aantoonde dat zij geen toegang zouden hebben tot een daadwerkelijke bescherming door hun nationale overheid in de zin van artikel 48/5, §2. Het louter citeren van een onderdeel van jaarlijkse rapporten over Kosovo en Macedonië tonen niet aan dat zij geen bescherming konden/kunnen vragen aan de Macedonische autoriteiten indien zij daarom zouden verzoeken, gelet op de vaststelling dat zij beide de Macedonische nationaliteit hebben.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen. Zij tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Immers, ook de aanvraag voor subsidiaire bescherming moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij/zij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Het louter poneren dat zij in geval van terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico lopen op ernstige schade, met name de doodstraf of de uitvoering ervan, ofwel mensonterende en vernederende behandelingen of straffen, zonder enige toelichting hieromtrent, is niet afdoende. Mede gelet op het voorgaande, ontwaart de Raad in het administratief dossier geen elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. A. SMETS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. SMETS

M.-C. GOETHALS